

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **M. T.**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2019, č. j. JMK 73514/2019, sp. zn. S-JMK 37060/2019/OD/Kš,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 5. 2019, č. j. JMK 73514/2019, sp. zn. S-JMK 37060/2019/OD/Kš (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice ze dne 15. 1. 2019, č. j. 104792/2018-10 (dále také „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).
2. Tohoto přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že jako provozovatelka vozidla reg. zn. X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo totiž zjištěno, že dne 26. 5. 2018 v 9:21 hodin v Židlochovicích na ulici Nádražní 733 neustanovený řidič vozidla reg. zn. X překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o více než 20 km/h, neboť jel rychlostí 71 km/h (po odečtení toleranční odchylky měření). Tím došlo k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a k jednání majícímu znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Za toto jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul skutkový stav věci a průběh správního řízení ve věci, jakož i obsah podaného odvolání. Přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
4. Dále se věnoval posouzení procesních námitek žalobkyně a dospěl k závěru, že ze správního spisu jasně vyplývá, že použitý rychloměr je automatizovaný prostředek bez obsluhy. Pokud by se žalobkyně dostavila k provedení dokazování mimo ústní jednání a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, měla možnost se s těmito dokumenty seznámit. Předvolání navrhovaných osob jako svědků považoval žalovaný za nadbytečné.
5. Žalovaný dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl zjištěn řádně a bez důvodných pochybností. Žalobkyně jako provozovatelka vozidla neuhradila určenou částku a sdělila prvostupňovému orgánu, že předmětné vozidlo řídila. Z toho plyne, že spáchání skutku nebylo žalobkyně jako obviněné prokázáno, a proto bylo přistoupeno k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.
6. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 2500 Kč, tedy na spodní hranici zákonného rozpětí, což žalovaný považuje za trest přiměřený a odůvodněný. Z uvedených důvodů žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

7. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně včasnou žalobu. Namítla, že v rámci odvolání podala žádost podle § 15 odst. 4 správního řádu o sdělení oprávněných osob, které budou o odvolání rozhodovat, avšak žalovaný této žádosti prakticky nevyhověl (informaci zaslal až spolu s rozhodnutím). Žalobkyně tak nemohla namítat podjatost oprávněné úřední osoby –Mgr. Bc. J. K., jehož postup v řízení nasvědčuje tomu, že se snažil žalobkyni zbavit možnosti podat námitku podjatosti. Tato osoba má rovněž negativní citový vztah ke zmocněnci žalobkyně, který jako zmocněnec se značnou úspěšností vystupuje ve větším počtu správních řízení, čímž zavdává nutnost vyššího pracovního výkonu Mgr. Bc. K. Sama žalobkyně má s Mgr. Bc. K. neshody z občanského života, neboť její dřívější styk s ním byl emocionálně vypjatý. Mgr. Bc. K. se rovněž často negativně vyjadřuje vůči zmocněnci ve svých rozhodnutích a obviňuje jej z procesních obstrukcí. Žalobkyně k tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21.
8. Napadené rozhodnutí je dle žalobkyně nezákonné též pro překážku věci rozhodnuté. Proti žalobkyni bylo v minulosti vedeno řízení se stejným předmětem, které bylo usnesením ze dne 11. 12. 2018, č. j. 104792/2018-6 zastaveno. I kdyby se nejednalo o překážku věci rozhodnuté, jednalo se o překážku věci zahájené, přičemž dle žalobkyně byla zachována totožnost jednání i totožnost následku.
9. Podle žalobkyně též nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Řízení o přestupku řidiče totiž musí být zastaveno pravomocně, což není případ, kdy je proti tomuto rozhodnutí podáno odvolání. Jinak by mohla být souběžně vedena dvě řízení o přestupku řidiče i provozovatele, což zákonodárce nezamýšlel. Žalovaný dokonce v této věci o odvolání ve věci přestupku řidiče rozhodoval později, než ve věci přestupku provozovatele, a nezbývalo mu tak, než řízení o přestupku řidiče zastavit. Žalobkyně přitom zastává názor, že měla být za dané jednání uznána vinnou jako řidička vozidla, neboť se k tomu v průběhu řízení doznala a navrhla k této skutečnosti i výslech svědka. Usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče je proto nezákonné.
10. Žalobkyně konečně namítla, že k měření rychlosti došlo v rozporu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, neboť policie nezveřejnila informaci o zřízení stálého automatického technického systému, jímž byl v daném případě pořízen záznam měření. Obecní policie nadto není zákonem zmocněna ke skrytému pořizování důkazů (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 – 119, a ze dne 25. 2. 2010, č. j. 9 As 38/2009 – 123). Záznam o měření je tak důkazem získaným v rozporu s právními předpisy.
11. Závěrem žalobkyně a její zástupce nesouhlasili se zveřejňováním osobních údajů žalobkyně a jejího zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhli naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
12. Žalobkyně ze všech těchto důvodů navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval obsah svého rozhodnutí, žaloby a stručně se vyjádřil k žalobním námitkám. Podle žalovaného by porušení § 15 odst. 4 správního řádu mohlo vést ke zrušení jeho rozhodnutí pouze v případě, pokud by o odvolání žalobkyně

skutečně rozhodovala podjatá osoba. Žalobkyně však konkrétní námitku podjatosti nevznesla a pouze účelově a lživě obviňuje oprávněné úřední osoby.

14. Řízení s řidičem bylo zastaveno v souladu s právními předpisy a judikaturou a následně bylo zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla. V souladu s principem presumpce neviny nelze dle žalovaného učinit závěr o vině obviněného pouze na základě jeho doznání před zahájením řízení, které následně v rámci řízení nijak nepotvrdil a jeho vině nenasvědčuje žádný jiný důkaz.
15. Pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla byly splněny podmínky podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Námitka žalobkyně, že rychloměr je automatický technický systém dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, je nedůvodná, neboť ze spisové dokumentace vyplývá, že jej lze využívat v souladu se zněním zákona o silničním provozu, zejména s jeho § 79a. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V. Řízení před krajským soudem

16. Soud ve věci nařídil jednání na den 20. 4. 2021, k němuž se žalobkyni dostavil místo jejího zástupce Mgr. Václava Voříška jako nový zástupce obecný zmocněnec P. K.. Vzhledem k tomu, že soud nepřipustil zastupování žalobkyně touto osobou (viz usnesení ze dne 21. 4. 2021, č.j. 33 A 53/2019 – 62), odročil jednání na den 11. 5. 2021. Toto jednání se uskutečnilo za účasti zástupce žalovaného a v omluvené nepřítomnosti žalobkyně i jejího zástupce.
17. Krajský soud dále konstatoval obsah soudního a správního spisu. Ze **správního spisu** prvostupňového orgánu vyplývají následující skutečnosti. Nachází se v něm oznámení přestupku ze dne 28. 5. 2018, výpis z karty vozidla uvádějící žalobkyni jako provozovatelku vozidla ode dne 30. 5. 2016 do dne 9. 7. 2019, dále sdělení Policie ČR ze dne 4. 4. 2018 o schválení míst měření rychlosti Městskou policií Židlochovice stacionárními radary, ověřovací list na silniční radarový rychloměr AD9T (výr. č. 08/0116) s umístěním skříně mj. na ulici Nádražní č.p. 733, Židlochovice. Na výzvu prvostupňového orgánu žalobkyně sdělila, že vozidlo v uvedenou dobu řídila ona.
18. Proti příkazu, jímž byla shledána vinnou z přestupku řidiče spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu však podala odpor. Dále bylo pokračováno v řízení o přestupku a žalobkyně byla předvolána k ústnímu jednání dne 10. 12. 2018, k němuž se ovšem bez omluvy nedostavila, a proto bylo konáno v její nepřítomnosti. Následně bylo vydáno usnesení o zastavení řízení ve věci přestupku řidiče vozidla ze dne 11. 12. 2018, č.j. 104792/2018-6, neboť spáchání skutku, o němž se řízení vedlo, jí nebylo jako obviněné dostatečně prokázáno.
19. Následně bylo doručením oznámení o zahájení řízení započato řízení o přestupku provozovatele s tím, že zároveň byla žalobkyně vyrozuměna o provádění důkazů mimo ústní jednání dne 14. 1. 2019. Proti usnesení o zastavení řízení žalobkyně podala odvolání, v jehož doplnění navrhla výslech svědka T. O., který měl poskytnout svědectví v tom smyslu, že žalobkyně v čas spáchání přestupku řídila předmětné vozidlo. Toto odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 5. 2019, č.j. JMK 73524, sp.zn. S-JMK 37060/2019/OD/Kš.
20. Poté bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí o spáchání přestupku provozovatele vozidla, proti němuž se žalobkyně odvolala. V odvolacím spisu žalovaného je založen záznam o určení oprávněné úřední osoby s datem 11. 3. 2019, podle něhož náleží mezi oprávněné

úřední osoby též Bc. J. K. Dne 22. 5. 2019 byla žalobkyně prostřednictvím jejího zmocněnce zasláno sdělení, že oprávněnou úřední osobou v předmětné věci je Mgr. Bc. J. K. Toto sdělení bylo doručeno zmocněnci žalobkyně dne 30. 5. 2019.

21. Soud dále provedl k důkazu přípis Městského úřadu Židlochovice, z něž vyplývá, že dne 3. 8. 2016 byl vytvořen odkaz na internetových stránkách města, kde jsou uvedeny veškeré informace ohledně měření rychlosti městskou policií. Jsou zde rovněž průběžně umísťována veškerá povolení k měření rychlosti od Policie ČR v daných úsecích a ověřovací listy ke všem radarovým zařízením, obsahující přesné místo měření a typ příslušného rychloměru. Povolení a ověřovací listy, kterým již vypršela platnost, jsou na těchto stránkách rovněž archivovány. Dále soud provedl k důkazu printscreen těchto internetových stránek www.zidlochovice.cz, na nichž se pod adresářem Úvodní strana/Město Židlochovice/Jak si vyřídit, formuláře/Odbor dopravy nachází webová stránka s názvem Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla – měření stacionárními radary MP Židlochovice. Na této stránce vytvořené dne 3. 8. 2016 jsou pak aktuální a archivní informace o měření rychlosti Městskou policií prostřednictvím automatizovaných technických prostředků používaných bez obsluhy, a to včetně schválených úseků a odpovědí na nejčastější dotazy.
22. K tomu žalobkyně podala prostřednictvím svého zástupce vyjádření doručené krajskému soudu dne 11. 5. 2021, v němž žalobkyně uvedla, že označené podklady zasláné soudu Městským úřadem Židlochovice neprokazují zveřejnění umístění automatizovaného měřicího zařízení bez obsluhy k datu spáchání přestupkového jednání. Daná podstránka sice byla založena dne 3. 8. 2016, avšak dne 2. 7. 2020 byla aktualizována. Výtisk webové stránky přitom zobrazuje její aktualizovanou verzi, o čemž ostatně svědčí též např. odkazy na Ověřovací listy z roku 2020. V posuzované věci je však rozhodnou otázkou, zda informace o zřízení automatického prostředku byla zveřejněna nejpozději k datu spáchání přestupku; daná listina neprokazuje, že by tomu tak bylo, když s ohledem na skutečnost, že její původ je přibližně o dva roky novější, je zjevné, že je k dokazované skutečnosti irelevantní. K tomu žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019 – 35, a rozsudek ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58.

VI. Posouzení věci soudem

23. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Podle § 15 odst. 4 věta první správního řádu platí, že o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně v rámci odvolání skutečně takovou žádost podala. Žalovaný na ni reagoval sdělením ze dne 22. 5. 2019, které odeslal zástupci žalobkyně společně s napadeným rozhodnutím dne 24. 5. 2019; tyto listiny byly zástupci žalobkyně doručeny dne 30. 5. 2019. Lze konstatovat, že žalovaný formálně vyhověl dikci § 15 odst. 4 správního řádu. Smyslem uvedeného ustanovení je ovšem informovat účastníka řízení o oprávněné úřední osobě především proto, aby měl účastník případně možnost vznést proti této osobě námitku podjatosti. Z toho vyplývá, že tato

informace musí být účastníku řízení odeslána v dostatečném časovém předstihu před vydáním rozhodnutí ve věci samé, jinak totiž zcela pozbývá smyslu. To se v nyní projednávaném případě zjevně nestalo.

25. Žalovaný se tak dopustil vady řízení; otázkou však je, zda takové pochybení mělo samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že zásah do procesních práv obviněného z přestupku a související nezákonnost rozhodnutí ve věci nelze zásadně dovozovat pouze z absence sdělení údajů umožňujících identifikaci oprávněné úřední osoby. Naopak musí být ze strany obviněného z přestupku ve správním řízení nebo v žalobě (typicky v návaznosti na okamžik zjištění, kdo bude ve věci rozhodovat) uplatněny konkrétní důvody, ze kterých lze možnou podjatost oprávněné úřední osoby dovozovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 332/2016 – 39, ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016 – 30, nebo ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 338/2018 – 34).
26. V žalobě byla namítána podjatost oprávněné úřední osoby žalovaného v tom, že se Mgr. Bc. J. K. snažil žalobkyni zbavit možnosti podat námitku podjatosti a dále že Mgr. Bc. J. K. má negativní vztah ke zmocněnci žalobkyně, který vystupuje ve větším počtu správních řízení, a zavadává tak nutnost vyššího pracovního výkonu Mgr. Bc. K. Sama žalobkyně má s Mgr. Bc. K. neshody z občanského života, neboť její dřívější styk s ním byl emocionálně vypjatý. Mgr. Bc. K. se rovněž často negativně vyjadřuje vůči zmocněnci ve svých rozhodnutích a obviňuje jej z procesních obstrukcí.
27. Podle názoru zdejšího soudu se nejedná o tvrzení, která by naplňovala výše uvedené (judikaturou dovozené) požadavky na konkrétnost důvodů podjatosti, pro které může mít nesdělení informace o oprávněné úřední osobě žalovaného vliv na zákonnost rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 338/2018 – 34, ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019 – 32, nebo ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 473/2019 – 39). Porušení jednoho procesního ustanovení samo o sobě nemůže vést k závěru, že Mgr. Bc. K. je vůči žalobkyni či jejímu zmocněnci podjatý. V dalším pak žalobkyně zůstala pouze v rovině obecných a ničím nepodložených tvrzení, pokud nespecifikovala žádné konkrétní řízení či rozhodnutí, ve kterých se měla podjatost oprávněné úřední osoby žalovaného vůči jejímu zmocněnci projevit. Za konkrétní námitku nelze považovat ani neurčité „neshody“ v občanském životě mezi oprávněnou úřední osobou a žalobkyní. Úřední osobu nelze rovněž považovat *a priori* za podjatou pouze proto, že na základě své úřední znalosti upozorní na používání obstrukčních praktik zmocněnce vystupujícího v řadě přestupkových řízení. Žalobkyní citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21, není s věcí žalobkyně porovnatelný, neboť v něm byla námitka podjatosti velmi konkrétně vymezena. Námitka žalobkyně je nedůvodná.
28. K překážce věci rozhodnuté či zahájené soud připomíná, že zákon o silničním provozu upravuje v § 125c jednotlivé skutkové podstaty přestupků fyzických osob – řidičů motorových vozidel. V § 125f odst. 1 je pak upravena skutková podstata přestupku provozovatele vozidla, přičemž podle odst. 5 obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Podle § 125g téhož zákona platí, že je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za přestupek

podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za přestupek podle § 125f odst. 6.

29. Z citovaných ustanovení vyplývá, že přestupek řidiče a přestupek provozovatele vozidla jsou dva odlišné přestupky, přičemž přestupek provozovatele je vůči přestupku řidiče subsidiární. Za stejné jednání, jež vedlo ke spáchání přestupku, nemůže být postižen současně řidič i provozovatel vozidla (viz např. z poslední doby rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 33/2018 – 37, nebo ze dne 7. 10. 2020, č. j. 7 As 214/2019 – 23). V případě, kdy je řidič a provozovatel vozidla jedna a tatáž fyzická osoba, je jednočinný souběh přestupku řidiče a přestupku provozovatele vozidla vyloučen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 As 41/2017 – 32).
30. V projednávané věci z průběhu správního řízení jasně vyplývá, že žalobkyně coby obviněná ze spáchání přestupku jako řidička předmětného vozidla přes své přiznání obsažené ve sdělení ze dne 12. 6. 2018 nebyla shledána bez důvodných pochybností vinnou ze spáchání předmětného přestupku, a proto bylo řízení o něm zastaveno usnesením ze dne 11. 12. 2018 vydal usnesení pod č. j. 104792/2018-6, jímž řízení o přestupku žalobkyně podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu zastavil podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Poté správní orgán prvního stupně zahájil řízení o přestupku žalobkyně jako provozovatelky vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, které skončilo žalobou napadeným rozhodnutím. Z právě uvedeného jasně vyplývá, že usnesením ze dne 11. 12. 2018, č. j. 104792/2018-6, bylo zastaveno řízení o přestupku řidiče dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu; toto rozhodnutí tak nemůže být překážkou věci rozhodnuté (a tím méně překážkou věci zahájené) pro řízení a rozhodnutí ve věci přestupku žalobkyně jako provozovatelky vozidla podle § 125f odst. 1 téhož zákona, které je předmětem této žaloby.
31. Soud též neshledal, že by bylo řízení o přestupku provozovatele vozidla zahájeno v rozporu s § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Žalobkyně se domnívá, že řízení o přestupku provozovatele lze zahájit až poté, co usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče nabude právní moci. Krajský soud považuje za potřebné nejprve obecně poznamenat, že usnesení o zastavení řízení ve smyslu § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb. je usnesením, které se oznamuje účastníkům (viz § 86 odst. 2 a limine téhož zákona). Jelikož případné odvolání proti tomuto usnesení nemá odkladný účinek (§ 73 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 5 věta druhá správního řádu), platí, že jde o usnesení předběžně vykonatelné bez ohledu na právní moc, která nastává buď marným uplynutím lhůty k podání odvolání, anebo až společně s právní mocí rozhodnutí o odvolání (viz obdobně Bohadlo, D., Brož, J., Kadečka, S., Průcha, P., Rigel, F., Šťastný, V. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018, s. 494).
32. Je pravdou, že správní orgán prvního stupně řízení o přestupku řidiče zastavil usnesením ze dne 11. 12. 2018, č. j. 104792/2018-6, přičemž téhož dne vydal též oznámení o zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla a doručil jej téhož dne žalobkyni. K tomuto datu tedy nebylo řízení o přestupku žalobkyně coby řidičky předmětného vozidla pravomocně ukončeno. Usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče bylo přitom zástupci žalobkyně doručeno (tj. oznámeno) až dne 14. 12. 2018, a od tohoto dne se stalo předběžně vykonatelným, neboť podané odvolání proti němu nemělo odkladný účinek. Pokud

správní orgán první stupně zahájil řízení o přestupku provozovatele, aniž vyčkal doručení (oznámení) usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče, dopustil se vady řízení. Tato vada řízení ovšem neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť byla zhojena okamžikem, kdy usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče se stalo předběžně vykonatelným, tj. dnem 14. 12. 2018. Odvolání proti tomuto usnesení doručené prvostupňovému orgánu dne 18. 12. 2018 a odvolací řízení na zákonnost (zahájení) řízení o přestupku provozovatele již nemělo žádný vliv, neboť zastavení řízení již bylo vykonatelné.

33. Správní orgán prvního stupně nepochybil ani v tom, pokud řízení o přestupku řidiče zastavil přesto, že se žalobkyně ke spáchání přestupku doznala. Žalobkyně totiž pouze v reakci na výzvu správního orgánu prvního stupně podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu sdělila, že v uvedenou dobu vozidlo řídila. Teprve poté bylo zahájeno řízení o přestupku řidiče vydáním příkazu, proti němuž podala žalobkyně odpor a dále se řízení neúčastnila. Jelikož správní orgán prvního stupně neměl po provedeném dokazování prokázáno, že řidičem byla skutečně žalobkyně (ze shromážděných důkazů ve správním řízení tento závěr nevyplýval), logicky řízení zastavil podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Skutečnost, že vozidlo řídila žalobkyně, a že spáchala přestupek řidiče, nebyla totiž v rámci správního řízení bez důvodných pochybností zjištěna (§ 3 správního řádu).
34. Poslední námitka žalobkyně se odkazuje na § 24b zákona o obecní policii. Podle odst. 1 je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Podle odst. 2 platí, že jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit. Judikatura považuje za dostačující zveřejnění informace uvedené v odst. 2 na internetových stránkách obce či v místním periodiku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, čj. 9 As 280/2019 – 39).
35. V řízení před zdejším soudem přitom bylo prokázáno, že informace o zřízení automatického technického systému k měření rychlosti v místě, kde bylo změřeno vozidlo žalobkyně, byla v té době zveřejněna na internetových stránkách obce www.zidlochovice.cz. Tím byl požadavek zákona naplněn a pořízený záznam nelze považovat za nezákonný. Tvzení žalobkyně, že obecní policie není oprávněna ke skrytému pořizování důkazů, není způsobitelné zákonnost rozhodnutí žalovaného zpochybnit – v daném případě nebyl záznam pořizován utajeně (ostatně právě bylo řečeno, že informace o této činnosti byla zveřejněna na internetových stránkách obce), ani nezasahoval do soukromého a rodinného života žalobkyně (šlo pouze o zaznamenání rychlosti jejího vozidla); žalobkyní zmiňovaná judikatura Nejvyššího správního soudu proto na posuzovanou věc nedopadá.
36. Co se týká argumentů žalobkyně vznesených k tomuto provedenému důkazu v jejím vyjádření ze dne 11. 5. 2021, krajský soud uvádí, že citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu se týká poněkud jiné situace. V rozsudcích ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že obsah internetových stránek je třeba podložit do správního spisu jejich tiskovou sestavou či jiným způsobem, aby tento podklad byl přezkoumatelný. Obdobně pak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne

3.12.2020, č.j. 7 As 177/2019-35 k problematice procesního postupu soudu ve správním soudnictví, který provedl důkaz obsahem internetových stránek, ale nezaložil jejich obsah v žádné podobě do spisu. O tuto situaci se v předmětné věci nejedná, neboť krajský soud doplnil dokazování podklady staženými z internetových stránek Města Židlochovice a založil tyto tiskové sestavy řádně do spisu.

37. K nesouhlasu žalobkyně a jejího zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobkyně a jejího zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a k jejich návrhu na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci soud podotýká, že zjevně nejde o žalobní bod, a pokud by o něj šlo, pak nemá žádnou souvislost s napadeným rozhodnutím, a nemůže být proto důvodem pro jeho zrušení.
38. K tomu krajský soud uvádí, že se jedná o již běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu opakovaně judikoval, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud se ztotožňuje s tím, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
39. Ve zbytku lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019 - 38, ve kterém bylo uvedeno, že: „K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlásování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.

VII. Závěr a náklady řízení

40. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly nájevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. května 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.